

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce **J. J.**, zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Brno, Bartošova 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2013, č. j. 41 A 40/2012 - 26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2013, č. j. 41 A 40/2012 - 26, **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 26. 7. 2012, č. j. JMK 77001/2012, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně správních činností ze dne 21. 5. 2012, č. j. ODSČ-56357/PZ-11-POP, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím Magistrátu města Brna byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona tím, že dne 7. 9. 2011, kolem 10:35 hodin, v Brně na ulici Heršpické jako řidič užil motorové vozidlo tovární značky BMW, r. z. X, ačkoli nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – vozidlo mělo zatemněná přední boční skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta podle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona ve výši 2000 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu

v Brně žalobou, kterou navrhoval zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 41 A 40/2012 - 26 byla žaloba zamítnuta.

Jak vyplynulo z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud především neshledal důvodnou zásadní žalobní námitku, dle které skutkový stav věci nebyl správními orgány náležitě zjištěn tak, jak jim to ukládá ustanovení § 3 správního řádu. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že fotodokumentace a výpověď svědka (policisty L. V., který rozhodného dne dané vozidlo kontroloval) nejsou důkazem, který by dostatečně prokázal, že přední boční skla vozidla řízeného žalobcem, měla propustnost zjevně nižší než 70 %. Konstatoval, že žalobce nepopřel, že dne 7. 9. 2011 byl stavěn hlídkou policie, stejně jako nebylo sporu o tom, že vozidlo, které řídil, mělo zatemněná přední boční skla; žalobce se omezil toliko na tvrzení, že se pouhým vizuálním pohledem nedala zjistit míra propustnosti a že ji lze stanovit pouze za pomoci speciálního přístroje. Na základě svědecké výpovědi policisty, který propustnost světla u předních bočních skel odhadl na pouhých 15 %, a dále z pořízené fotodokumentace krajský soud aproboval závěr správních orgánů, že hodnota propustnosti těchto skel byla přesvědčivě prokázána a že pro závěr o spáchání přestupku nebylo nutné stanovit míru propustnosti světla naprosto přesně, přístrojem k tomu určeným, neboť závadou v zasklení vozidla je jakákoli propustnost světla nižší než 70 %. Skutkový stav proto byl ve správním řízení zjištěn v souladu s požadavky uvedenými v § 3 správního řádu. Krajský soud dodal, že není podstatné, že žalobce nebyl vlastníkem vozidla, protože přestupkové jednání se vždy váže k řidiči vozidla, kterým žalobce v rozhodné době prokazatelně byl; ke spáchání přestupku přitom postačuje nedbalostní forma zavinění.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především uvádí, že posouzení propustnosti skel pouhým lidským okem a fotodokumentací pořízenou policistou, nelze považovat za objektivní důkaz; lidské oko se přizpůsobuje optickým podmínkám, za nichž kontrola probíhá, nadto může svědek trpět oční vadou, která může jeho výpověď znehodnocovat, a to tím spíše, že vyšetření zraku tohoto svědka provedeno nebylo. Nedostatek objektivnosti dopadá i na pořízenou fotodokumentaci. Stěžovatel namítá, že u digitálních přístrojů nelze vyloučit zkreslení, a tedy fotografie nemusí odpovídat stavu, který by byl zjištěn k tomu způsobilým optickým přístrojem. Krajský soud měl navíc k dispozici pouze černobílé fotografie, což hodnověrnosti provedeného důkazu nepřidává. Podle mínění stěžovatele by objektivním důkazem bylo pouze zadání znaleckého posudku, avšak takový důkaz proveden nebyl; stěžovatel nicméně vyjadřuje jistou pochybnost nad reálnou možností provedení takového důkazu, neboť podle jemu dostupných informací ani stanice STK nedisponují potřebnou optickou výbavou pro měření propustnosti skel. Závěrem stěžovatel namítá, že vyslechnutý svědek používal ve svých vyjádřeních citace, které odpovídají metodice a stanovisku Ministerstva dopravy k problematice tónování skel. Pokud se krajský soud spokojil s tím, že ve správním řízení nebyly provedeny důkazy, které jsou nezpochybnitelné, měřitelné a opakovatelné, měl by být jeho rozsudek kasačním soudem zrušen.

pokračování

Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že se s rozsudkem krajského soudu plně ztotožňuje. K námitkám poukazujícím na nedostatečně zjištěný skutkový stav se dostatečně vyjádřil již v řízení před krajským soudem a rovněž ve svém rozhodnutí. Na stanoviscích v nich obsažených stále trvá a má za to, že stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

V úvodu podané kasační stížnosti stěžovatel namítal existenci stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, popřípadě jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Neuvedl však žádné skutečnosti, které mají tento stížnostní důvod naplňovat. Z ustanovení § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s. sice vyplývá, že případnou existenci těchto vad je kasační soud povinen zohlednit vždy, tedy i tehdy, nejsou-li kasační stížností namítány, toto pravidlo však nelze vykládat tak, že by měl zdejší soud dovozovat za stěžovatele, v jakém směru by mu mohl být rozsudek nesrozumitelný, nebo že by měl odhadovat, v čem může stěžovatel spatřovat nedostatek důvodů tohoto rozsudku, případně procesní vadu, vyvolávající nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Možnou existenci těchto vad se tedy Nejvyšší správní soud zabýval v rámci vypořádání jednotlivých kasačních námitek, jak ho k tomu zavazuje již zmiňované ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.

Problematickou nepřezkoumatelností soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vůbec soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107). Co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pod tento termín je nutno podřadit nedostatek důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Vedle nepřezkoumatelnosti mohou být kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

také jiné vady řízení, za předpokladu, že mohly mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí; sem patří zejména naprosté opomenutí některých žalobních námitek (tedy nevyčerpání celého předmětu řízení tak, jak byl vymezen žalobními body), nebo takové zkrácení procesních práv, v jehož důsledku nebylo účastníku umožněno efektivně hájit v řízení svá práva (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 40/2003 – 66, publikovaný pod č. 469/2005 Sb. NSS).

Ve světle citovaných rozsudků dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že všechny klíčové úvahy, na nichž stálo rozhodnutí žalovaného, byly, v intencích žalobních bodů, krajským soudem přezkoumány. Z napadeného rozsudku je především bez obtíží seznatelná srozumitelná úvaha, že důkaz svědeckou výpovědí policisty L. V., který při kontrole vozidla nezměřil propustnost předních bočních skel speciálním přístrojem, ale pouze ji odhadl na základě svých předchozích zkušeností na cca 10 - 15 %, společně s důkazem fotodokumentací pořízenou při této kontrole, plně postačuje pro závěr, že stěžovatel užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť jeho přední boční skla propouštěla světlo v míře nižší než 70 %, a že tedy došlo k naplnění skutkové podstaty blíže uvedeného přestupku. Jelikož nebyla shledána ani jiná vada řízení před krajským soudem, lze uzavřít, že kasační námitka odkazující na naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není důvodná.

Nejvyšší správní soud se proto soustředil na zjištění, zda napadený rozsudek trpí vadou řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

K tomu je nejprve vhodné připomenout, že podstatou vytýkaného deliktního jednání stěžovatele je, že v silničním provozu užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb. o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. K provedení tohoto zákona byla vydána vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), jejíž § 36 odst. 3 písm. b), provádějící ustanovení § 2 odst. 5 až 7 zákona, stanoví, že závadou v zasklení vozidla podle § 36 odst. 1 vyhlášky je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tak musí být postaveno najisto, že vozidlo, které fyzická osoba užila, nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tedy v konkrétní rovině, že propustnost předních bočních skel tohoto vozidla je nižší než 70 %.

pokračování

Stěžovatel opakovaně nesouhlasil s tím, aby závěr o míře propustnosti bočních skel jím řízeného vozidla byl založen pouze na odhadu svědka – policisty L. V. a na jím pořízené fotodokumentaci. Nejvyšší správní soud proto nyní stojí před otázkou, zda pouze na podkladě těchto důkazů mohl být zjištěn skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu, § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), případně zda tu existovala reálná možnost provedení i jiných důkazů, díky nimž by skutkový stav bylo možné považovat za nesporný. Vychází přitom ze své konstantní judikatury, dle které je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle potom vykládat obecná ustanovení správního řádu (srov. například rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101). V přestupkovém řízení je proto klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona. Obě uvedené zásady jsou přitom úzce spjaty; předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, již má být uložena povinnost, prospívají, či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (například tím, že si vyžádá listiny, vyslechně další svědky, aniž mu to účastníci navrhnou, provede místní ohledání, ustanoví znalce, apod.).

Ačkoli z dikce ustanovení § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky, které hovoří o nepřipustnosti zatemnění předního bočního skla na propustnost *zjevně nižší než 70 %*, by bylo možné dospět k výkladu, že pro určení míry propustnosti skel není třeba provádět žádné přesné měření, nýbrž postačuje, pokud provedená prohlídka vozidla u kontrolující osoby navodí opodstatněný dojem, že procentuální hodnota propustnosti skel zjevně nedosahuje požadovaného limitu, Nejvyšší správní soud se k takovému výkladu staví zdrženlivě. K tomuto postoji ho vedou právě výše v podrobnostech popsané zásady ovládající přestupkové řízení, při jejichž respektování je nutno upřednostnit takové důkazy, které vedou k maximálně objektivnímu zjištění reality, před důkazy, jež mohou být devalvovány různou úrovní subjektivního vnímání.

Jak bylo již výše uvedeno, v oblasti správního trestání jsou na správní orgány kladeny při zjišťování skutkového stavu věci ještě přísnější požadavky, než je tomu v jiných typech správního řízení. Je-li skutková podstata přestupku založena na nedodržení určitých technických parametrů či norem zařízení užitého při provozu konkrétní činnosti (zde technická způsobilost vozidla při jeho provozu na pozemních komunikacích), mělo by být pravidlem, že při zjišťování existence těchto ryze technických nedostatků bude užito odpovídajícího technického vybavení, umožňujícího zjišťované parametry jednoznačně a exaktně verifikovat. V rovině nyní posuzované věci bylo možné procentuelní hodnotu propustnosti skel, jako exaktně měřitelnou veličinu, zjistit za pomoci speciálního přístroje – měřiče propustnosti světla autoskel, jenž je součástí vybavení Policie České republiky. Užitím tohoto technického zařízení by propustnost kontrolovaných skel byla postavena najisto. Tento závěr činí Nejvyšší správní soud při vědomí toho, že v praxi nejsou zmiňovaným přístrojem vybaveny zdaleka všechny hlídky policie, provádějící silniční kontrolu. Nedostatek technického vybavení ovšem nemůže být důvodem, pro který by stát mohl rezignovat na shora vyslovený požadavek, týkající se

úrovně dokazování v řízení o „*trestním obvinění*“, ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.). Za situace, kdy orgány veřejné moci hodlají užít vůči konkrétním subjektům sankční opatření, je výlučně jejich věcí, obstarat si pro takový postup potřebné technické vybavení, je-li toho pro řádné zjištění skutkového stavu věci třeba. Lze v této souvislosti *obiter dictum* upozornit, že pokud policista kontrolující vozidlo nemá k dispozici výše zmiňovaný přístroj a je přesvědčen, že zatemnění skla zjevně překračuje maximálně přípustnou hodnotu stanovenou právním předpisem, může (dle okolností konkrétního případu) postupovat ve smyslu ustanovení § 6a zákona o silničním provozu a přikázat řidiči zajet k zařízení pro kontrolu technického stavu vozidla (obvykle stanice technické kontroly), které je ke zjištění míry propustnosti čelních skel automobilů technicky vybaveno. Fakt, že kontrolu provádějící policisté tímto způsobem nepostupovali, ovšem nelze v této věci správním orgánům vytýkat, neboť předpis provádějící citované ustanovení (vyhláška č. 82/2012 Sb., o silničních technických kontrolách) v rozhodné době neexistovalo a aplikace citovaného ustanovení zákona by tak byla problematická.

Shora uvedené závěry nicméně nelze interpretovat tak, že by při zjišťování míry propustnosti skel vozidel muselo být vždy nutně užito výše popsáno technického zařízení. Dokazování v přestupkovém řízení není založeno na principu legální důkazní teorie (kdy zákon stanoví, které důkazy musí být k prokázání skutkového stavu věci provedeny a jaká je jejich důkazní síla), ale naopak na principu volného hodnocení důkazů, kdy je na správním orgánu, aby uvážil, které důkazy provede a jak tyto důkazy (samostatně i ve vzájemném kontextu) zhodnotí (viz § 50 odst. 4 správního řádu, za použití § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Jestliže tedy správní orgány provedou dokazování i za použití jiných důkazních prostředků, na jejichž základě bude zjištěn skutkový stav věci, o němž *nejdou důvodné pochybnosti* (§ 3 správního řádu), nelze takovému postupu ničeho vytknout (ostatně ani v soudním řízení trestním zákon nevyžaduje absolutní jistotu ve věci skutkového stavu-i zde musí jít o skutkový stav, o němž *nejdou důvodné pochybnosti* – viz § 2 odst. 5 trestního řádu). Pokud tedy bude k prokázání sporné skutečnosti provedena například fotodokumentace, případně její porovnání s fotodokumentací skel odpovídajících požadavkům vyhlášky č. 341/2002 Sb. (za dodržení shodných podmínek při jejich pořizování), může i takové dokazování vést k závěru, že požadované míry propustnosti světla kontrolovaná autoskla nevyhovují. Půjde ovšem spíše o situace výjimečné, kdy bude zjištěné zatmavení skel hrubě překračovat referenční hodnotu (vyhláška označuje za nepřipustnou až propustnost *zjevně nižší než 70 %*), a tato skutečnost bude *prima vista* zjevná. V těchto případech však bude z povahy věci vždy existovat značná míra nejistoty, jak bude posuzovaná otázka hodnocena odvolacím orgánem či případně soudem; použitím měřiče propustnosti světla autoskel by se takové situaci předešlo.

Z těchto východisek hodnotil Nejvyšší správní soud i dokazování provedené správními orgány v dané věci, aprobevané krajským soudem. Dospěl přitom k závěru, že pořízená fotodokumentace (5 barevných fotografií vozidla na CD nosiči, připojeném ve správním spisu) pro jednoznačný závěr o nedodržení podmínek vyhlášky pro propustnost skel u kontrolovaného vozidla nepostačuje. Jakkoli se okna předmětného vozidla (s výjimkou čelního skla) zdají být výrazně tmavší ve srovnání s běžnými vozidly, nelze vyloučit jisté zkreslení, odpovídající vzdálenosti a úhlu, z nichž byly fotografie pořizovány,

pokračování

a světelným podmínkám, které v té době panovaly. Není též možné provést ani srovnání těchto skel se skly jiných vozidel, která se na některých záběrech nacházejí (nešlo by navíc ani zjistit úroveň zatmavění jejich oken). Pokud jde o druhý provedený důkaz - odhad provedený policistou, tedy osobou, u které není důvod zpochybňovat její orientaci v dané problematice, ani tento důkaz pro závěr, ke kterému se dobraly správní orgány (potažmo krajský soud) nepostačuje. Stěžovatel správně poukázal na fakt, že úsudek svědka mohl být zkreslen momentálními světelnými podmínkami a nelze ani zcela vyloučit jeho případnou zrakovou indispozici, či jen chybný odhad.

Z výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že skutkový stav tak, jak jej zjistil prvostupňový orgán, a z něhož posléze vycházeli žalovaný i krajský soud při vydání napadeného rozsudku, požadavkům na zjištění skutkového stavu věci v přestupkovém řízení neodpovídá. Za této situace měl tedy krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (nepovažoval-li za možné či efektivní doplnit dokazování sám). Je tedy naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V průběhu dalšího řízení krajský soud zváží, zda deficit dokazování odstraní sám (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), nebo zda rozhodnutí žalovaného zruší a zaváže jej k doplnění dokazování v intencích právního názoru vysloveného zdejším soudem. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu